XVII. évf. 1. szám 2005. január - február

MARANA THA

Jöjj el Uram! Jel. 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

R. Guardini: "Jöjjön el a Te országod..."

J. Vanier: Légy együttérző

"Az Eukarisztia mindig küldetést jelent. Az Eukarisztia
feltárja előttünk, hogy Jézus Lelke bennünk él, hatalmat
ad arra, hogy kimenjünk a világba és elvigyük a jóhírt
a szegényeknek, látást adjunk a vakoknak, szabadságot
a raboknak."
(H. Nouwen)

»Én vagyok a Kezdet és a Vég«
(Jel 22,12)

A keresztény ember újév kezdetén az örökkévalóság Urához, az idő fölött élő Istenhez fordul: **„Atyám, őrizz meg ebben az évben minden rossztól!"**

Jézus által újra Atyának szólíthatjuk Istent, mert gyermekei lettünk. Ez volt a nagy Örömhír, ami megváltoztatta a világot. Az ember megtalálta identitását. Hiszen Atya nélkül nemcsak az árvaság nehezedik ránk, hanem az üresség is: nincs életemnek értelme, nincs célom, nincs bennem öröm. Magányos vándorként bolyongok az ismeretlen jövő útjain. Azonban ha van szerető Atyám, akkor mindennek van értelme, hiszen hazafelé tartok. Van célom, van örömöm és békém!

Mit kérjünk az új évre? Mennyei Atyánk áldását. Csodálatosan szép szavakat találunk Mózes könyvében: *„Áldjon meg téged az Úr és őrizzen meg téged... fordítsa feléd az Úr az Ő arcát, és adjon neked békét!"* (Szám 6,24-26) Az Ószövetségben az áldás a gazdagságot jelentette, a bőséges életet és az ellenségtől való védelmet. Az Újszövetségben maga Jézus a legnagyobb áldás: hogy Jézusban megváltottak lehetünk és a Szentlélekben élhetünk. Az ószövetségi ember hitte, hogy Isten az egész teremtés Ura, minden erő és hatalom forrása, minden élet fenntartója, ezért szüntelenül hálát adott Neki. Az újszövetségi ember hite nemcsak a Teremtő dicséretére irányul, hanem a Megváltóra is, aki *„kiragadott minket a sötétség hatalmából... új életet hozott... és bevezetett az Atya országába"* (Kol 1,13-14).

Ez azt jelenti, hogy az áldás kérése nem áll meg a földi élet gazdagságánál és a védettségnél, hanem továbbmegy a természetfölötti élet szintjére. Lelki gazdagságot is kérünk, az Istenben való növekedést és azt a szellemi védelmet, amely legyőzi a gonosz minden cselvetését. Erre az áldásra égetően nagy szükségünk van, mert sokszor nemhogy nem növekszünk Istenben, hanem visszafejlődünk és kiszolgáltatjuk magunkat a gonosz kísértésének.

Kivel járjuk végig az új évet? Jézus Krisztussal, mert Ő a Kezdet és a Vég. Ez azt jelenti, hogy Ő a „minden"! Nemcsak jó tanító, aki az Evangélium szavain keresztül szól hozzánk és vezeti életünket, hanem Belőle fakad egész természetfölötti életünk. Ő az, aki Szentlelkével formál bennünket a Hozzá való hasonlóságra, Ő a világosság, aki sötétségeinkre fényt derít, Ő az öröm, aki azt akarja, hogy Vele együtt örüljünk (Jn 17,13) a szépnek és a jónak. Éppen ezért nemcsak az ima alatt kell ráfigyelnünk, hanem minden helyzetben. Ebben a ráfigyelésben alakul ki a személyes kapcsolat Vele. Az évek folyamán egyre mélyebb lehet ez a személyes kapcsolat. Eljön az idő, amikor már nemcsak megosztom vele problémáimat, hanem eggyé válok vele. Amikor már semmi mást nem akarok, mint azt, amit Ő akar.

Ez az istenszeretet legszebb kifejeződése. Amikor már nemcsak felismerem, hogy Ő akarja számomra a legjobbat, hanem kezdem látni, hogy az Ő akarata az üdvösség. Ebben valósul meg számomra Isten Országa. Ezért kéri Jézus azt a hallatlanul nagy dolgot, hogy az Ő Atyával való **egysége** legyen a példaképünk (Jn 17,11). Amit Ő mondott, bármennyire is elképzelhetetlen számunkra, mégis lehetséges! De mindig Őáltala és Őbenne!

Az emberek természete annyira különböző, a belső sebzettség annyira érzékennyé tett bennünket, az ítélkezés, a sértődés annyira elterjedt, hogy az egység az Úr nélkül lehetetlen. Aki azonban életét igazán átadta Jézusnak, az már nem magának él. Aki magára öltötte Jézus Krisztust (Róm 13,14), az már Jézusból él; aki egész szívével szereti Jézust, abban benne lakik az Úr az Atyával és a Szentlélekkel együtt (Jn 14,23). Ekkor megtörténhet a csoda, az ember képessé válik az egységre, mert befogadta a mindenkit szerető Istent.

Az új évben ezt kéri tőled Jézus: **fogadd el Őt teljes szívvel!** Ekkor valóban új év lesz ez az év számodra, mert voltál bátor új életet kezdeni Isten kegyelméből.

Amikor boldog új évet kívánsz barátaidnak, szíved mélyén ezért imádkozzál, hogy ők is megtapasztalják Krisztus által az új életet.

Így valósul meg a széthúzó, háborúskodó népek között is az egység. Jézus által és Jézusban.

Katona István
főszerkesztő

»Jöjjön el a Te Országod!«

A Miatyánk második kérése a legmélyébe vezet mindannak, ami Krisztus szívének legnyugtalanítóbb gondja. Mondjuk csak ki a szavakat: *„Jöjjön el a Te országod"*, s világosan kiérezzük a bennük lüktető életet. Várakozás cseng bennünk, valami vágyakozás. Valami nagyszerű dolog rajzolódik ki előttünk a távolban, s vágyódás eseng felé, hogy jöjjön már. Valami mozgás megindult s a vágy készteti, fejeződjék már be. Ez a távoli, vágyott, hívott dolog az Isten országa – **mi is tulajdonképpen?**

Ha első, eredeti sajátságában akarja az ember megérteni, el kell olvasnia az Evangéliumokat. Mindenekelőtt az első hármat: Máté, Márk és Lukács evangéliumát.

Az első szó, amellyel Krisztus kilépett a nyilvánosság elé, így hangzik: *„Elközelgett Isten országa! Tartsatok bűnbánatot és higgyetek az örvendetes hírnek!"* Milyen hírnek? Éppen annak, amely Isten országának közelségét hirdeti. Ez a boldogító üzenet: Isten országa távol volt és most elközelgett. Az embereket örvendetes késztetés inti: értsétek meg az órát! Forduljatok ahhoz, ami elközelgett. Táruljatok föl! És valami aggódás szorong, hogy az órát el is lehet mulasztani.

Jézus példabeszédeiben ismételten szól Isten országáról. Ha úgy fogadjuk, amint elbeszélte azokat, egészen első eredetiségükben, ha beléjük hallgatózunk, ha megkíséreljük megérezni, mit is jelentenek, akkor hamarosan rájövünk, hogy azt, amit „Isten országa" jelent, nem lehet egy fogalomra visszavezetni. Valami hatalmas, mozgalmas, hatékony, működő, sokarcú valóság ez... Egész teljességét olyan gondolattal kell megérezni, meglátni, elgondolni, amely képes a sokféleséget elviselni, és a sokrétű gazdagságot egységként megragadni. Ne akarjuk azonban rideg fogalmak közé kényszeríteni. Mihelyt kísérletet teszünk rá, elsikkad sajátos volta és elsilányul az egész...

Az egyik hasonlat arról beszél, hogy Isten országa olyan, mint a szántóföldben elásott **kincs**. Egy ember – talán valami bérlő, amint szántogat és ekéje hirtelen keménybe ütközik – pénzzel és ékszerrel teli edényt talál a földben, amelyet valamikor talán az ellenség elől rejtettek el. Gyorsan újból eldugja és minden erejével azon fáradozik, hogy megszerezze azt a földet. Eladja házát és szerszámait és amije csak van, mert tudja, hogy így olyan dolognak jut birtokába, amely értékesebb mindennél, amit odaad érte.

Hasonló a **gyöngyről** szóló példa: egy kereskedő meglátja valahol, fölismeri értékét, és mindenét áruba bocsátja, mert a nyereség sokkal nagyobbnak ígérkezik, mint a befektetés... Itt az Isten országa valami végtelenül értékes dolgot jelent. A példa biztatja az embert, hogy tegyen rá mindent annak az értéknek a megszerzésére: s biztosítékot kap, hogy bármit is ad oda, a nyereséghez mérve semmiség. A hangsúly éppen azon van, hogy **érdemes mindent odaadni**. És ez a minden – sok, „minden" annak részéről, aki adja –, de csekélység a nyerhető országnak mindent fölülmúló értéke mellett.

Más alkalommal **mustármag** Isten országa, minden mag közül a legkisebb. Földbe kerül, kihajt és olyan terebélyes növénnyé bokrosodik, hogy eljöhetnek a madarak és fészket rakhatnak rajta... Itt Isten országa valami, ami „kisebb" minden egyébnél. Tehát elenyésző, majdnem semmi a világ nagy, hatalmas valóságai mellett. De óriási erő rejlik benne, hogy kibontakozzék, és ha térhez jut, ki is terebélyesedik, úgyhogy otthont és szállást tud nyújtani.

Ismét máskor **háló** Isten országa. Kivetik, majd partra vonják. Azután nekiülnek a halászok és kiválogatják a zsákmányt. A „rossz" halakat – azokat, amelyek megevését tiltja a Törvény – visszadobják. A többit hazaviszik. Itt Isten országa olyasvalami, amihez sokaknak köze van, sokakat érint és foglal magába. De sokan nem kapcsolódnak belé. Ezek alkalmatlanok és ismét eltávolítják őket. Mások hozzá tartoznak és azokat megtartják.

Hasonló a szántóföld **konkolyáról** mondott példa: Isten országa benne van a világban, belenőtt a történeti létbe. Különféle embereket foglal magába. Történés történést követ, vonatkozások és ellenvonatkozások, hatások és függőségek át- meg átszövik egymást. Végül is senki sem képes eldönteni, mi tartozik tulajdonképpen bensőleg Isten országához és mi nem – éppen úgy, mint ahogyan a szántóföldön sem lehet elválasztani egymástól a búzát és a gyomot, amelynek szára és gyökere a hasznos növényre tekerőzik. Előbb el kell múlnia a növekedés és érés idejének, a gabonát learatják, a kévéket behordják, a történet befejeződik, az Ítélet bekövetkezik: akkor jön a szétválasztás.

Kovász is még Isten országa. Az asszony fogja a lisztet és belekeveri a kovászt. Az pedig dolgozik a tésztában, átjárja az egészet és végül is a kenyér megkel omlósra és szépre... Itt Isten országa valami bensőleg mű-

ködő dolog, amely mindent átjár, az egész egyik részéről a másikra terjed és alakít...

Sok egyéb hasonlatot is mondott még az Úr. Egyik kép követi a másikat. Néhány szóval nem is lehet megmondani, mi is valójában Isten országa. Talán így írhatnánk körül:

Isten országa azt jelenti, hogy Isten kormányoz, közvetlenül és hatalommal... Hogy Isten szeretetének szabadságában megbocsátotta a bűnöket és most az ember, Krisztus szentségével megszentelve, egészen Isten sajátja... Isten országa azt jelenti, hogy az Ő igazsága kigyúl a lélekben, vége minden fáradságos keresésnek, aprólékos részletmunkának, mert nyíltan ragyog a szent Teljesség. Hogy az embert magával ragadja értelmének ereje és bensőségesen és valóságosan egyesül Isten igazságával – amely megszabadít és kielégít és megszépít, amely meghalad minden értelmet és mégis megőriz minden szívet, amely megközelíthetetlen fölségű uralkodó és jóbarát egyszerre... Az Isten országa azt jelenti, hogy az ember megsejti Őt szentségében, megérzi Őt fönségében; hogy a szabadság egészen rábízza magát és Ő hat és akar az ember akaratában és minden erejében... Azt jelenti, hogy az ember megtapasztalja Isten jóságának melegét és értékét, hogy szívében megízleli, legbensőbb mivoltában megérzi boldogító szépségét és édességét...

Isten országa azt jelenti, hogy **Ő, az Atya, a Testvér, a Barát**, mélyen és meghitten közel van, a kedélyvilág legmélyén, a szív legbensejében. Hogy érezhetővé válik, hogyan uralkodik a szeretet, hogyan jön és megy, ajándékoz és elfogad. Hogyan változik át benne minden lét, és amikor minden eggyé lesz, hogyan virágzik ki az eggyé vált minden dolog lényege és szépsége... Isten országa azt jelenti, hogy Isten érthetővé válik a maga valóságában és teljességében, s hogy uralkodik mindenen, és mindenben, és a teremtmény Benne van, egy Vele, s éppen ezért fölszabadul legsajátosabb tulajdonságainak kibontakoztatására.

Amikor az Úr eljött, ez az ország közel volt. Isten annyira „elközelgett", hogy kész volt mindenen áttörni. Kész volt mindent magához vonni és az istenközösség szabadságára vezetni... Az ember felé elhangzott a felhívás: *„tartsatok bűnbánatot"*, hogy tévelygéséből és elesettségéből afelé forduljon, aki itt hívja... És ha rágondolunk, hogy micsoda hallatlan dolog történt volna, ha az emberek így is tesznek... Emlékezzünk vissza Izaiás jövendöléseire és gondoljuk meg, hogy „az idők teljességében" ez az ország megvalósulhatott volna... De nem hittek. Az időt elmulasztották... Eljött a sötétség órája és az ország mintha ismét eltávolodott volna...

A dolog így állhat most és mindenkor... A Miatyánk kérésével mindenesetre ezt hirdeti az Úr: Isten országa nincs „itt", szilárdan és készen. **Jövőfélben van.** Mindig jövőfélben, és nekünk kérnünk kell, hogy ideérjen.

Isten országa valami olyan dolog, amely reánk irányul... amely hozzánk igyekszik, mindegyikünkhöz... mindegyikünkhöz, amint összefüggünk a Mindennel.

Hozzánk igyekszik, de semmi sem kényszeríti, hogy el is érkezzék. Lehetséges az is, hogy ne jöjjön el. Mert csak szabadon jön el. Az embernek föl kell tárulkoznia. Hinnie kell. Késszé kell tennie magát. Fel kell csigáznia magában a vágyakozást. Merészkedjék bebocsátani Isten országát, adja át magát. Mert ha elzárkózik, ha közömbös és tompa marad, vagy ellenszegül és lázadozik és megtagadja az engedelmességet – akkor Isten országa elkerüli. A mindenható Isten ereje itt működik ugyan, de a szabadság működésének feltétele, csak ott hat, ahol a szabadság föltárul. Ha ez nem történik meg, nyomban tehetetlenné válik az isteni erő... Ha az ember szétszórja magát a mindennap eseményeibe, ha belebonyolódik a szenvedélyekbe, ha elvesztegeti magát emberre és vagyonra, akkor az ország nem talál magának helyet, visszavonul, elapad...

Ismét abba a titokba ütközünk, amellyel újra és újra találkozunk: Isten az Úr. Mindent áthat bölcsessége, mindent megtehet akarata, mindenható a hatalma, és mégis... Szeretetének határozottságával közeledik és meg akarja valósítani országát, vágyódik az ember után és „boldog, ha együtt lehet az emberfiakkal", valóra akarja váltani köztük az Egység szeretetközösségét, Isten komolyan akarja – mégis oly titokzatosan gyöngének mutatkozik az ember szabadsága előtt...

És a Miatyánk ismét int bennünket, hogy legyen a mi gondunk tárgya az a nagy dolog, amin fordul a mi részünkre és a világ számára minden, és ami úgy látszik – ebben a világban meglehetősen veszélyben forog... De nem egyéni aktivizmussal, amely a maga erejéből lát neki a helyesnek, hanem azzal egyetértésben, aki

egyedül adhatja meg, hogy a fenyegetett dolog megvalósulhasson: Istennel. Őt kell kérnünk, hogy jöjjön el az Ő országa.

De milyen az, ha Isten országa egy emberben valóban eljött? Megmutatják a szentek. Közülük is elsősorban Assziszi Szent Ferenc. Sok szépet lehet róla mondani, de mindenekelőtt azt, hogy egészen különös módon az Evangélium tolmácsa volt. Rajta különösen világosan és mélyrehatóan arról beszél minden, milyen is az, ha megtörténik, amit Krisztus akar.

Isten országa van körülötte. Valami nyíltság veszi körül, valami szenthatású közelség, valami gazdag, hatékony teljesség... Gyökeréig emberi; igen, valami egészen szép és mély értelemben az... Azonban éppen az által, hogy Isten szabadon érvényesülhet benne. És körülötte más lesz a világ, mint bárhol másutt. A róla regélt legendák – ó egyáltalán nem fontos, hogy a madarak valóban eljöttek-e hozzá, és a halak meghallgatták-e, és a gubbiói farkas kezébe tette-e a mancsát... De az a tény, hogy ilyen dolgokat mesélhettek róla, azt tanúsítja, hogy körülötte minden más volt, mint egyébütt. Isten országa hozzá eljöhetett.

Természetesen hozzá is csak eljöhetett és folytonfolyvást újra eljöhetett. Isten országa nála sem volt kész és szilárd mű. Nála is az állandó jövés állapotában volt: és ha azt vélte volna, hogy már kész és szilárdan birtokolja, akkor elvesztette volna azt, ami a legdrágább volt szemében. Szünet nélkül áradt rá az a titokzatos teljesség, amelyet Krisztus Isten országának nevez. S ő szünet nélkül kitárult előtte és mindig újra magába fogadta.

Romano Guardini

Elmélkedés válás előtt

Hazánkban ijesztően megnövekedett a válások száma – hívő emberek között is. Emiatt növekszik a szomorúság, a depresszió, a céltalanság érzése. A következő gondolatsor segít abban, hogy máshogyan is lehetne dönteni.

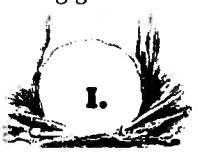
Egy tapasztalt házassági tanácsadó írja:

„Meggyőződésem, hogy az emberekben általában bőségesen megvan a boldog házasélet minden követelménye: a megértés, a türelem, a kedvesség, az önzetlenség, stb. A baj ott kezdődik, ha ezek a tulajdonságok megmerevednek, vagy kifejletlenek maradnak az illető emberek éretlensége, fegyelmezetlensége, vagy önuralma hiánya miatt. Ilyenkor erőt vesz rajtuk a haragosság, megszűnik az egymással való kellő érintkezés, panaszaikat aránytalanul felnagyítják, kellemes emlékeiket elfelejtik. Hacsak ilyenkor meg nem teszik a kellő lépéseket helyzetük megjavítására, a házasság könnyen fordulóponthoz érkezik és veszélyes sebességgel siklik a válás felé."

Amikor láttam, hogy ebbe az irányba haladnak házastársak, több esetben megkértem őket, hogy próbálkozzanak meg egy kísérlettel, amely egyes esetekben kitűnő eredménnyel végződött. Mindkettőjüknek bele kell egyezniük abba, hogy egy héten keresztül fél órát töltenek azzal, hogy elvégzik az alábbi gyakorlatot, és nem hagynak fel vele akkor sem, ha kezdetben egyes részletei nincsenek ínyükre.

A gyakorlat a következő:

Menjenek egy csendes szobába, ahol nem fogják zavarni őket és gondolják végig a következőket:

- Az első 5 percben csöndben gondolkozzanak azon, hogy **milyen lesz az életük a válás után.**

  Sokan beleugranak a válásba anélkül, hogy felfognák, milyen lelki megrázkódtatást fog okozni számukra.

  Milyen egyedül érzik majd magukat, milyen lelkiismeretfurdalás fogja gyötörni őket, mennyire erőt vesz rajtuk a kudarc érzete, milyen üressé válik az életük, milyen nagy árat kell fizetni ezért a lépésért.

  A nők lelkében különösen mély sebet üt a válás. Hányszor mondták nekem boldogtalan elvált egyének: „Ó, ha tudtam volna, mi vár rám!"

Azt mondják, mikor visszatekintünk múltunkra, tökéletes a látásunk.

Néha képzeletünk hozzásegíthet, hogy a jövőt is ilyen tökéletesen lássuk.

Ez az együttes gondolkozás hozzásegítheti a házastársakat lépésük valószínű következményeinek átérzéséhez.

- A második 5 percben hagyjanak fel azzal, hogy egymást ítélik el, s ehelyett tekintsenek önmagukba. **Képzeljék el magukat a házastársuk helyébe** és igyekezzenek ugyanúgy látni magukat, ahogyan a házastársuk látja őket.

  Ez nagyfokú őszinteséget kíván, de sokszor képesek rá, mert felfogják, hogy társuk ugyanerre törekszik.

  Nagyon gyakran felismerik ilyenkor, hogy milyen nagyfokú éretlenség jeleit tanúsították mindketten. Mennyire csak önmagukra gondolnak, milyen önzőek voltak.

- A harmadik 5 percben gondoljanak arra, hogy **válásuk által milyen változást okoznak mások életében.**

  Főleg gyermekeikre gondoljanak, akiket azok megkérdezése nélkül hoztak a világra, s akikkel most durván és lelkiismeretlenül bánnak, megfosztva őket a másik szülőtől.

  Egyáltalán nem vagyok hajlandó elfogadni a szokásos érveket, hogy bomlásnak indult házasságot éppen a gyermekek érdekében a legjobb minél előbb felbontani.

  A gyermekek érdekében éppen az ellenezőjére van szükség: helyre kell hozni a bomlásnak indult házasságot!

  Az, hogy jelenleg veszekszenek egymással a házastársak, egyáltalán nem jelenti, hogy mindig nézeteltérés lesz közöttük.

  Ha a házastársak megtanulják az önuralmat és az önfegyelmet, akkor rendbejön a házaséletük.

  Ha pedig ezt elmulasztják, új házastársukkal is hasonló helyzetbe kerülnek majd.

- A negyedik 5 percben naponként felváltva egyikük **olvassa fel Szent Pál gyönyörű leírását a szeretetről** (1Kor 13,4-17). Ne fűzzenek hozzá semmit, egyszerűen csak hallgassanak a leírásra, és utána gondolkozzanak el felette, főleg arra összpontosítva figyelmüket, hogy a szeretet **türelmes**.

- Az ötödik 5 percben mindegyikük **idézzen fel hangosan múltjukból egy jelenetet azokból a napokból, amikor boldogok voltak, szerették egymást,** amikor közösen vettek részt valamiben, aminek emlékét még későbbi tapasztalataik sem tudták elfeledtetni. Minden házasságban sok élmény van, s ezek felidézése segíti az újból való átélésüket.

  Sokan említették nekem, hogy ez az egyszerű gyakorlat milyen mély hatással volt rájuk.

- Az utolsó 5 percben vár rájuk a legnehezebb feladat, ami egyúttal a legfontosabb is: felváltva hangosan **mondják el Istennek, hogy szerintük mi okozta ezt a házassági válságot, és saját részükről mivel járultak ehhez hozzá.**

  Nagyon őszintén, szívük mélyéből tegyék ezt. Ha ezt megteszik, sok nehézségük megoldódik, együttérzés és türelem fogja elárasztani szívüket és egészen más szemmel néznek egymásra és gyökeresen megváltozik egymáshoz való viszonyuk.

Ennek a gyakorlatnak a véghezviteléhez **bátorságra** és **önuralomra** van szükség. Kitartást, határozottságot és gondolataik, valamint érzelmeik feletti uralmat kíván, de éppen ezek a tulajdonságok képesítik őket arra, hogy nehéz helyzetüket megoldják.

Akik megpróbálkoztak ezzel a módszerrel, megmentették vele házasságukat.

Ismeretlen szerző

»Három dolog van, amit szeret a szívem. Isten s ember előtt kedves mind a három: A testvérek közt az egység, a baráti szeretet, feleség és férj, akik jól megértik egymást.«
(Sir 25,1)

Isten meggyógyított!

TANÚSÁGTÉTEL

Gyönyörű kacagó májusi napok... mézillatú fehér-, és bíborba öltözött gyümölcsfák... szél lengetett friss ruhák... mindjárt itt a nyári szünet....

Megcsörren az ébresztő óra, hat körül lehet, lekóválygok tetőtéri hálószobánkból.

– „Fiúk! „Ébresztő! El ne késsünk, gyertek gyorsan!"

Ásítozom, ébredezek, bizonytalanul benyomom a teafőző gombját, indulok a fürdőbe.

Valami nem stimmel!

Iszonyatosan fáradtnak érzem magam!

Nem baj, már péntek, csak ezt a tanítási napot kell túlélni és végre hétvége! Akkor majd napozunk a kerti hintaágyban és megmártózunk medencénkben...

De valami tényleg nem stimmel! Zúg, kattog, hömpölyög köröttem minden...

Döbbenten tapasztalom a konyhában, mintha két teafőző készítené a friss nedüt, két micro állna a sarokban, két mosogatógép, két kenyérszeletelő, két kávéfőző... mindenből kettő lett?!

Közben a fiúk elmennek iskolába.

Zúgó fejjel állok a mosdónál, próbálom összeszedni gondolataimat:

„Tegnap 3-kor fejeződött be szakértői tanfolyamom utolsó előadása, s volt a záró dolgozat végső leadási határideje. Osztályfőnökként tanév végi hajrá kellős közepében vagyok. Már csak az év végi dolgozatokat kell megíratnom, hál' Istennek! A továbbképzés után ajándékkönyvet keresgéltem tegnap délután egy üzlet magas polcain, mikor hirtelen hátracsuklott a fejem. De mi is volt ez? A mozgólépcsőn állva pedig ha lefelé néztem, forgott velem a világ... Mintha már tegnap reggel elzsibbadt arccal ébredtem volna, s este összefolytak volna a betűk, mikor olvasni akartam... Igen, de mindez csak időjárási front következménye lehetett, hiszen 32 Celsius fokról 14-re esett vissza a hőmérő higanyszála!"

Ekkor talált rám férjem, aki dupla látásomat konstatálva először viccesen megemlítette, hogy biztosan túl sokat ittam előző este, meg különben is 30-on túl minden nap ajándék!

Aztán érezte, hogy valami tényleg nem stimmel és orvost hívott.

Egy órán belül az OPNI (Országos Pszichiátriai Neurológiai Intézet) CT vizsgálatán találtam magam.

Míg a leletre várakoztam megegyeztem Istvánnal, ő hazasiet fiainkhoz, én majd a tömegközlekedést veszem igénybe a hazajutáshoz.

Kellemes nagy bőrfotelbe süppedve várakoztam... a műszerek, a falak, a kórházi személyzet furcsa elmosódó homállyal vettek körül.

Gondolataim az otthoni teendőimet rendezgették:

„Áron estére érkezik a 3 napos osztálykirándulásról... Kristófnak néptánc fellépése van... Benjáminnak úszásbemutatója... Még estig talán tudok sütni nekik palacsintát, hazafelé pedig veszek valahol egy nagy adag jégkrém tortát! Holnap viszont nagy családi találkozónk lesz (körülbelül 30-40 fő), még szerencse, hogy nem én szerveztem! Oda sütök egy tepsi sütit..."

Ekkor két nővérke állt meg előttem, akik egy doktornő kíséretével minden ellenkezésem ellenére egy tolószékbe tuszkoltak. Végigrobogtunk több folyosón, keresztkérdések tüzében táskámat ölemben szorongatva kutattam emlékeim között... **Hol voltam előbb?... Hol vagyok most?... Mi ez?.... Mindez velem történik?...**

Hirtelen kerekes székem lefékeződött, pillantásom a csapóajtóra vetődött:

STROC INTENZÍV OSZTÁLY!!!

Látva a rémületet az arcomon, a doktornő nyugtatgatott, hogy a CT felvételen egy kis vérzést láttak az agyamban, s a saját érdekemben 24 órás megfigyelésre lenne szükségem.

Próbáltam meggyőzni őket, hogy nekem most mindenféleképpen haza kell mennem a fiaimhoz, holnap pedig nagy partira készülünk, nyomjon belém egy injekciót, s ígérem hétfőn reggel jelentkezem...

Persze ők a fehér ruhás társaikkal meg sem hallották fontos dolgaimat. Mire mondandóm végére értem már a vizsgálóban feküdtem, karjaimban infúzióval, fejem felett bekötött oxigénpalackkal, rajtam EKG-műsze-

rekkel, körös-körül villogó, kattogó, csipogó szerkentyűkkel...

Legalább a férjemnek szeretnék telefonálni!!!

De már a kisujjamat sem mozdíthattam.

Szédülés, kettős látás után iszonyatos fejfájás gyötört. Mintha egy szűk fém sisakot erőltetnének e fejemre, ami a húsom alatt haladva az arccsontomhoz feszülve nyomul lefelé lassan újra és újra...

Ébrenlét... álomba zuhanás... ébrenlét... álomba zuhanás... ébrenlét...

A majd egy órás MR vizsgálat – mely felváltva volt turbósított űrrakéta kilövő állomása és légkalapács-szerű dübörgés koponyámon – eredményeképp megtudhattam, hogy agytörzsi vérzésem van. Mint anatómiában egy nagyon kissé járatos, rögtön tudtam, hogy ez igen kellemetlen, hiszen itt találhatók többek között az életfontosságú agyidegek. Az én esetemben a megduzzadt érből a VI. agyidegre folyt a kiszivárgott vér. Ez érintette a látásomat.

Agyvérzés...?!!!

Mint gyógypedagógus halmozottan sérült gyerekeket tanítok immár 10 éve. Ők többnyire születésükkor kaptak agyvérzést, s ebből kifolyólag kénytelenek mindennapjaikat mások segítségével, tolószékben tölteni. Mozgásukban, értelmi képességükben, hallásukban, látásukban, kommunikációjukban... akadályozottak. Vannak akik képtelenek: jobb oldalukról a bal oldalukra átfordulni; enni és inni; beszélgetni; nyálukat lenyelni; vizeletüket megtartani; fejüket felemelni...

Annyi borzasztó szörnyűségről tájékoztat bennünket a nap 24 órájában a média.

De pont velem történik meg ez?

Ez valami tévedés lehet!

A 24 órás megfigyelés letelik... holnap szombat délután... ott leszek a nagy családi találkozó végén!!!

Zuhanás... ébrenlét... zuhanás...

NÉGY NAPOT töltöttem az intenzív osztályon!

Kétségbeesetten vontam kérdőre, vádoltam Istent, mert nem ezt ígérte!

13 évesen ugyanilyen illatozó májusi virág kavalkádra emlékszem... mikor nővéreimmel és húgommal félárvák lettünk édesapánk hirtelen halálát követően.

Mikor megszülettek gyermekeink, csak azt kértem Teremtőnktől: „Engedd, hogy felneveljük őket, élvezhessék édesapjuk és édesanyjuk melegét!"

Egy pillanat alatt kristályosodott ki előttem, ki és mi a legfontosabb: most rögtön mindent itt tudnék hagyni, mindenről lemondanék, csak a férjem és a fiaink!!! Csak őket ne veszítsem el!!!

Bizakodva, de sokszor félelemmel telve reméltem az eltelt évek során: ez a több mint húsz évvel ezelőtti rémálom nem ismétlődhet meg újra!

Joguk van fiainknak az anyjukhoz!!!

NEM!!! NEM!!! NEM AKAROK MEGHALNI!!!!!!! ITT AKAROK MARADNI VELÜK, KÉRLEK ENGEDD MEG!!!

Zuhanás... ébrenlét... zuhanás...

Az intenzíven töltött napok összefolytak. Az állandó lámpafény miatt csak a látogatók jöveteleiből tudhattam, hogy éjszaka vagy nappal van-e.

Miközben az orvosok nagy erőkkel küzdöttek életben maradásunkért, az 5 fős kórteremben minden nap legalább egy agyvérzéses meghalt! Helyükre szinte azonnal új pácienst hozott a rohammentő.

Hihetetlen, különös és megható élményben volt részem:

Egyik hajnalban több órás halálhörgést követően egy 45 éves szobatársnőm létfontosságú szerveinek működése felmondta a szolgálatot, gépekre kapcsolták. Az őt működtető gépek kijelzőiből láttam, hogy agytevékenysége is minimálisra csökkent, szinte egyenlő a semmivel. A következő napon sorra jöttek a rokonai elbúcsúzni, e közben az orvosok számos alkalommal próbálkoztak őt visszahozni az életbe, de sikertelenül.

A következő hajnalban egy 25 év körüli fiatalember lépett az ágya mellé, talán a fia lehetett? Hirtelen az agytevékenységét kijelző számláló egészen felszökött 87-93 közé. Az orvosok rohangáltak, újraélesztés következett, sajnos már sokadszorra ismét sikertelenül... Elcsendesedett minden. A vizit is befejeződött. Közben a fiú hosszasan beszélt hozzá... simogatta a kezét... cirógatta az arcát, elbúcsúzott tőle... A digitális kijelző 98-at mutatott... a néni a lábujját sem tudta megmozdítani... de ott volt!!! A fiú lassan az ajtóhoz sétált, még egyszer utoljára visszafordult, simogató pillantásait küldve az ágyban fekvő nő felé és kilépett a kórteremből.

És ekkor valami lélegzetelállító dolog történt: a levegő hirtelen fémesen éles, kemény és szikrázó lett.

A néni kijelző készülékén a számok döbbenetes módon peregtek lefelé egészen 0-ig.

Megvárta míg elbúcsúzik a fiú, elmegy, és ő is visszaindult... Hozzád!

Az ÉLET és a HALÁL ott volt és betöltött mindent. Az az érzés szavakkal leírhatatlan, de örökre bevésődött emlékezetembe!!!

Az orvosok folyamatosan küzdöttek életben maradásomért. Az első napokban még számtalan vizsgálaton estem át. Az újabb MR kontrollból megtudtam, hogy az ér tovább tágult az agytörzsemben, ennek köszönhettem, hogy szemeim gyakorlatilag már egyáltalán nem mozogtak. Mivel lábra nem állhattam, ezért csak tolószékben történő fürdetésemkor éreztem, hogy mennyire bizonytalan és esetlen körülöttem minden; vagy inkább én vagyok csak egy rongybaba a környezetemben?!

A koponyámban történő vér szivárgásának útirányából arra lehetett következtetni, hogy hamarosan eléri a szívemhez és a tüdőmhöz tartozó agyidegeket. Akkor pedig... **egy sárgarózsa csokor a kertünk oldalában vagy talán temetőben, elég az nekem**... – régen mindig így viccelődtem otthon a fiúkkal.

Már csak tized milliméterek vannak hátra... és a vér továbbszivárog... és én... meghalok...

Ebben a végső elkeseredésemben **megszólított Isten:** *„Ne félj, a tenyerem közepére tettelek. Azért engedem meg a szenvedést, mert mindent elkövetek, hogy meglásd arcomat! Tekintetem kísérje életedet, s végül hazavezessen!"*

Ezt követően hihetetlen békesség és nyugalom töltött el. Már csak ritkán sírtam el magam, ha az otthoniakra gondoltam. Történjék bármi is, Te tudod mit akarsz! S bár történjék most bármi iszonyatos is, **nem tudhatjuk, nem lesz-e ez egy későbbi öröm forrása?!**

Megható volt számomra, hogy már kórházba kerülésem első estéjén az esti szentmise után imádkoztak értem a templomban.

Családom és közösségünk tagjai is több alkalommal gyűltek össze imádkozni felgyógyulásomért.

Köszönöm mindannyiuknak imáikat!

Csak engem hoztak ki élve az intenzívről!!!

Kint járókeretek, tolókocsik, hidraulikus emelők, ülőfűzők látványa fogadott. Az iskolából ismerősnek tűntek ezek a tárgyak, segédeszközök... de most minden felcserélődött! A kiszolgáltatottság, segítségkérés és elfogadás, mind-mind alázatra nevelt.

Első bizonytalan lépések után meg kellett küzdenem oly egyszerű mozdulattal is például, hogy a kanalat ne a fülembe irányítsam...

Örültem hogy látok, mit sem törődve azzal, hogy még hosszú hónapokig mindenből és mindenkiből dupla kép jelent meg előttem, olvasni még sokáig nem tudtam...

Végtelen kedves szolgálatkész fürdető fiúk hajnalonként lepedőbe tekerve száguldoztak végig velem a csöndes, kihalt folyosón, egy messzi zuhanyzóig. Fürdetés közben vicceket meséltek, elterelvén a szorongásom kellemetlen érzését.

A bent töltött hosszú hetek alatt (24 órából egy hónap lett) háromszor is repültem szélsebesen **a sötét alagútban**, amiről Pilinszky így ír:

„Milyen lesz a visszaröpülés,
amiről csak hasonlatok beszélnek,
olyanfélék, hogy oltár, szentély,
kézfogás, visszatérés, ölelés
fűben, fák alatt megterített asztal,
hol nincs első és nincs utolsó vendég,
végül is milyen lesz, milyen lesz
e nyitott szárnyú emelkedő zuhanás,
visszahullás a fókusz lángoló
közös fészkében? – nem tudom,
és mégis, hogyha valamit tudok,
hát ezt tudom, e forró folyosót,
e nyílegyenes labirintust, melyben
mind tömöttebb és mind tömöttebb
és egyre szabadabb a tény, hogy röpülünk."

Én viszont a folyosó végén nem láttam fényességet, nem töltött el angyali békeség, nem hallottam harsonaszót... viszont végtelenül magányosan és elhagyatottan zuhantam lefelé, száguldottam keskeny kis síneken iszonyatos fájdalmak közepette. Ha ez a halál, akkor minden elképzelésemet felülmúló borzalom előzheti meg a végítéletet!

Isten azért engedte megbénulni a szemem: *„mert a mélybetekintéshez nincs szükséged rá. Jézus látni akar megtanítani, s a Szentlélek szeretetlángja szorosan átölel!"*

Máskor a Szentlélek üzenetét kaptam: *„Ne őrizgessük a kegyelmét, hagyjuk szívünkből zúgni, lángolni; hisz ez az erő pusztítja el a gonoszt a világban!"*

Öt héttel később, legkisebb fiunk Benjamin első áldozására végre hazaengedtek.

Egy év telt el azóta!

Arra próbáltam figyelni, mit akarhat tőlem az Úr? Miért szeret ennyire? Hiszen bizonyára nincsenek véletlenek.

Valamiért kiragadott addigi életemből...

Elvette szemem világát, hogy ne kifelé, hanem befelé tekintsek...

Egy hónapra ágyba parancsolt...

Megpróbált, megajándékozott egy év szabadsággal...

Nagyon szeretett...

Időt adott, hogy minden eddigit felülvizsgálhassak, újra gondolhassak... mert újra akarja velem kezdeni...

Az Úr elvitt a száműzöttek földjére.

A látomás véget ért.

„Hirdesd mindazt, amire tanítottalak."

Tanúságot tettem élményeimről mindenkinek, akivel csak találkoztam.

Ősszel a helyi TV vezetője felkért egy kis munkára. Azzal a feltétellel vállaltam el, ha indíthatok egy meditatív, Istent kereső műsort.

Az igazgató teljes támogatásáról biztosított, pedig nem Isten-hívő ember. Annyira bízott bennem, hogy az első részeket levetítés előtt meg sem nézte! Így advent óta minden vasárnap „JELEK" címmel sugározzák ezt a műsoromat. A vasárnapi Evangéliumhoz igazodó irodalmi részletek gyönyörű fotókkal és halk lágy zenével. Az Ő dicséretére.

Figyelek, mit szeretne még?

Milyen feladattal bíz meg?

Köszönöm ezt az évet, ami alatt szinte minden átértékelődött bennem és körülöttem.

Őszinte szívvel mondom, az első két napot leszámítva (bár bizonyára az is hasznunkra válik) mélységesen hálás vagyok mindenért, ami megtörtént, amit átélhettem.

Már soha többé nem lesz semmi olyan, mint azelőtt! Kitörölhetetlenül belevésődött a szívembe.

Juli

Egy indiai karizmatikus pap személyes tanúságtétele

Gyermekkoromban gyakran hallottam otthon az édesanyámat, amint a közös családi ima előtt – amely egy-egy alkalommal félóráig tartott – a Szentlélekhez imádkozott. Később, a szemináriumban az órák kezdetekor, vagy fontosabb események előtt imádkoztunk, vagy zsolozsmáztunk a Szentlélekhez. Ez volt minden, amit korábban tudtam a Szentlélekről. Teológiai tanulmányaim során sem tanítás, sem értekezés nem hangzott el a Szentlélekkel kapcsolatban. Természetesen tudtam a katekizmusból, hogy a Szentlélek a Szentháromság harmadik személye, aki kegyelmet hoz az életünkbe. Én magam azonban sohasem tapasztaltam meg a Szentlelket, egészen addig, amíg egy fiatalember erőteljesen nem imádkozott értem.

Pappá szentelésem után, 1973 április 23-án a Visakhapatnam-i misszióban dolgoztam, körülbelül egy évet, amikor kineveztek a Keralaban működő S.F.S. Ettumanoor-i Szeminárium professzorává. Amikor a szeminárium hallgatója voltam, a leghőbb vágyam az volt, hogy az egyetem vagy a szeminárium professzora legyek, mely kellemes és megtisztelő pozíció egy pap számára. Sosem tudtam elképzelni, hogy csavargó módjára, helyről helyre vándoroljak és különböző élethelyzetekbe keveredjek, idegen emberek, idegen kultúrák és ételek közé. Én magam egy boldog élet anyagi kényelmét és biztonságát kerestem.

1975-ben egy amerikai magazin, a „New Covenant" cikkét olvastam a gyógyulásról és a nyelvek adományáról. Nem tudtam elhinni, hogy ezek az emberek ezekben a napokban tényleg meggyógyultak a hit és az ima által. Kigúnyoltam a nyelvek adományát, mondván, hogy ez csak a nők hisztériája lehet. A fejem telve volt azzal a büszke tudattal, hogy filozófiai és pszichológiai tanulmányaim miatt milyen okos vagyok.

Aztán hallottam egy Nyugat-Indiában, Poona-ban folyó karizmatikus lelkigyakorlatról. A gyülekezetünk egy idősebb papjával együtt részt vettem a lelkigyakorlaton, amit Fr. James D'Souza vezetett. Erőteljes prédikátor és nagyon jó énekes volt. Én szerettem, ahogy beszélt és énekelt.

Nem azért mentem oda, hogy a gyógyulásomért imádkozzam, hiszen nem voltam beteg. Elvégeztem egy nagyon jó gyónást és végigcsináltam mindazokat, amit a prédikátor mondott, mint például felemeltem a ke-

zemet és tapsoltam. Amikor a nyelvek adományáról vagy más karizmáról beszélt, akkor én úgy gondoltam, hogy ez nem nekem szól, hanem a lelkiekben gazdagoknak. Azon a napon, amikor a Szentlélekkel való megkeresztelésem volt, nagyon alaposan készültem rá és én is ott ültem a többi résztvevővel együtt. Semmi különöset nem éreztem, amikor az imádkozók kezei a fejemen nyugodtak.

Amíg a prédikátor értem imádkozott, ezt mondta: „James, egy napon karizmatikus prédikátor leszel." Ezt hallva nevetni kezdtem, és azt mondtam: „Soha, soha." Nemcsak azért, mert nem tudtam elfogadni a karizma különös útját, de mert én mindig félénk voltam mások társaságában. Az iskolában és a szemináriumi évek alatt képtelen voltam beszédet mondani. Még a felszentelésem után is teljes csőd voltam a szószéken. Még mindig élénken emlékezetemben él az első szentbeszédem.

A felszentelésem után is sok idegenkedéssel mutattam be a szentmisét és prédikáltam másnap, amikor is vasárnap volt. Otthon egy pár soros jegyzetet készítettem a napi evangéliummal kapcsolatban és betettem őket új Bibliám borítójába. A mise bemutatásával nem volt probléma, hiszen a szöveget a misekönyvből olvastam, és imákat mondtam, más alkalommal behunytam a szememet, mert ideges lettem az emberek látványától. Az evangélium felolvasása után mindkét szememet a templom hátsó részén lévő fő ajtóra szegeztem, és elkezdtem keresni jegyzeteimet a Biblia borítójában, melyekre a feljegyzéseket írtam. Olyan ideges lettem, hogy elfelejtettem, a bal vagy a jobb oldalba tettem-e jegyzeteimet. Féltem levenni szemem az ajtóról, és Bibliámra nézni, mert akkor az emberekre is kellett volna néznem, és attól féltem, hogy félelmemben tán még el is ájulok. Már remegtem és izzadtam.

Többször megszólítottam a hallgatóságot ily módon: „Kedveseim, kedveseim..." Még egy egyszerű mondatot sem tudtam kinyögni. Már eltelt így néhány perc, amikor az egyházközség papja – látva az én szánalmas állapotomat – az ablakon keresztül odasúgta: „Befejezhetnéd már a szónoklatodat és folytathatnád a misét." Mint egy luftballon, úgy szállt el szégyenérzetem és önsajnálatom, és folytattam a misét. Biztos voltam abban, hogy az emberek vagy nevettek rajtam, vagy szimpatizáltak ezzel a félénk, új pappal.

A mise után, amikor a sekrestyébe mentem, a pap a következőkkel kommentálta az eseményeket: „Szalézi Szent Ferenc misszionáriusa és a beszéde erről szólt." Ez volt tehát az oka, hogy amikor a prédikátor azt mondta, hogy én jó prédikátor leszek, nevethetnékem támadt. De ez egy prófécia volt. Az elmúlt 25 évet azzal töltöttem, hogy körbejártam a világot és prédikáltam.

A lelkigyakorlat utolsó napján minden résztvevő tanúbizonyságot tett gyógyulásáról, a próféciák, a látomások és a nyelvek adományával kapcsolatos tapasztalatairól. Én azonban semmilyen tanúbizonyságot nem tettem. Sokan találkoztak Jézussal és hallották Őt hozzájuk beszélni. Nagyon szomorú voltam. Kezdtem magam vádolni, hogy büszkeségem nem engedte ezt, mert a lelkigyakorlat alatt nem voltam teljesen együttműködő és nem engedtem utat a Szentlélek befolyásának. Talán ez volt az a pont, amikor a lelkem mélyén komolyan kezdtem vágyódni és szomjazni a Lélekre. Sok barátom kíváncsian kérdezte, hogy mit kaptam én a lelkigyakorlat alatt, de nem tudtam határozott választ adni.

Egy héttel később, életemben először nagyon komolyan megbetegedtem. Két kórházban is voltam, több mint négy hétig. Sápadt és gyenge lettem. A gyomromban érzett fájdalom miatt nem tudtam enni. A hátam is fájt különböző pontokon. Még a tablettákat is kihánytam. Nem tudtam lábraállni, hogy misét mondjak, többnyire a betegágyamban mondtam misét, más papok segítségével. Látva fájdalmaimat és siralmas helyzetemet, többen úgy gondolták, hogy nem leszek hosszúéletű. Végül is diagnosztizált betegségem ez volt: vesetuberkolózis, vesekő és vesefertőzés. 90 napra való injekciót és 2 évre szóló tablettát kaptam, hogy kigyógyuljak a tuberkolózisból. Az orvos javaslata az volt, hogy a 90 napos injekciókúra után operáltassam meg magam.

A kezelésem megkezdésétől számított hetvenedik napon valami csodálatos dolog történt az életemben, ami megváltoztatta teljesen azt. Hirtelen egy 20 év körüli fiatalember jött oda hozzám, azzal a kéréssel: „Atyám, imádkozhatom az Ön felgyógyulásáért?" Ebben az időben a karizmatikus megújulás még nem volt annyira közismert és elterjedt Keralában, és főleg a papok nem nagyon imádkoztak gyógyulásért. A pünkösdisták azonban szoktak imádkozni gyógyulásért. Mint katolikus pap egyáltalán nem örültem volna, ha egy pünkösdista a fejemre – egy katolikus pap fejére – teszi a kezét. Mikor megkérdeztem, hogy ki is ő valójában, azt válaszolta, hogy csupán nyolc hónappal ezelőtt találkozott az Úrral és tért meg, és hogy a Szentlélek karizmával adományozta meg. Nem akartam elhinni, hogy a Szentlélek volt az, aki azt mondta neki a buszon, hogy jöjjön ide a kórházba hozzám és imádkozzon értem. Sohasem találkoztunk azelőtt!

Nem várta meg engedélyemet, hogy a fejemre tehesse a kezét és hogy tanúságtételét végighallgassam, hanem máris a fejemre tette a kezét és imádkozni kezdett. Ezt mondta: „Mennyei Atyám, küld Fiadat, Jézust ehhez a paphoz, aki vesetuberkolózisban, vesekőben

és vesefertőzésben szenved, és adj neki teljes testi és lelki gyógyulást." Azt gondoltam, hogy talán látta a kórházi beteglapomat, ahol az összes betegségem fel van sorolva. Nem tudtam, hogy a szavak és az ismeret adományával megáldva imádkozott értem.

Mindannyiszor, amikor Istenhez kiáltotta imáját és néha a nyelvek adományával imádkozott értem, éreztem, hogy kezéből hatalmas erő árad felém.

Kezdtem megismerni az ima és a hangos imádkozás hatalmát. Hirtelen a vak koldus Bartimeusz imájára gondoltam. Ő hangosan imádkozott: *„Dávid fia, könyörülj rajtam."* Habár a tanítványok megpróbálták lecsendesíteni, egyre hangosabban hívta Őt. Végül is Jézus magához hívta és teljesítette kérését (Mk 10,46-52).

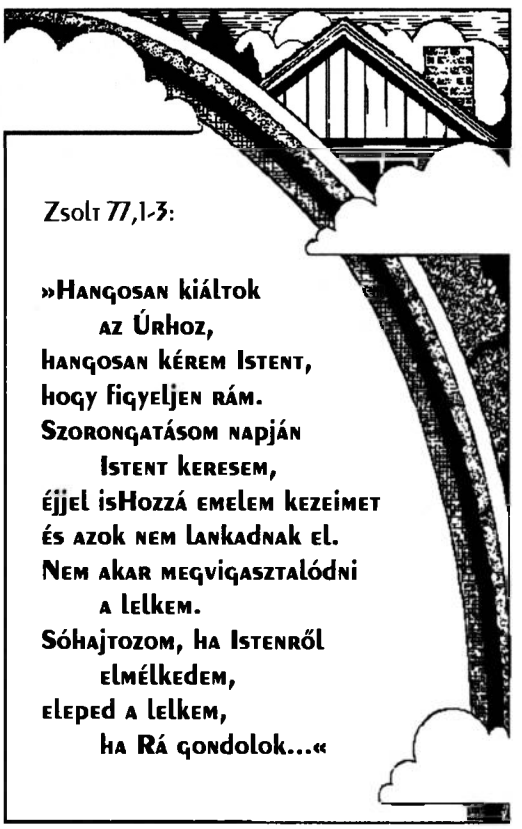
Amit szájjal fejezünk ki, az valójában a szívünkben lévőket fejezi ki. A hangos és intenzív szavak, melyek a szájon át őszintén áramlanak, a legnagyobb kívánságot és a Lélek megvallását jelentik. *„Hangosan kiáltok az Úrhoz, aki talán meghallgat engem"* (Zsolt 77,1). Az Apostolok voltak ebben az időben az első üldözöttek, akik felemelték a hangukat és imádkoztak Istenhez. Imájuk olyan erőteljes volt, hogy a ház, amelyben összegyűltek, megremegett (ApCsel 4,24-31). Minden szkepticizmusomból, amit a hangos imádság iránt éreztem, egyből kigyógyultam. Én is elkezdtem vele együtt hangosan imádkozni. Aztán a fiú különböző árnyalatokkal mutatott rá előző életem legbensőbb titkaira. Ezt imádkozta:

„Uram, ez a pap, egy nagyon jó pap, de képtelen arra, hogy az Evangéliumról prédikáljon, mert nagyon szégyenlős és félénk, kisebbségi komplexusa következtében, mely még korai gyermekkorában fejlődött ki. Hét éves volt, amikor elveszítette édesapját. Visszautasítást és megkülönböztetést érzett az öt gyermek között, akikkel együtt nevelkedett. Fiatal özvegy édesanyjának sok gondja volt gyermekei nevelésével. Mivel kövér és nagy volt, a fiú és lánytestvérei »Daginak« becézték. Iskolatársai fekete színe miatt »Blacky«-nek azaz »Füstös«-nek hívták. Emiatt nagyon sok sérülést szenvedett el gyermekkorában. Ezért nagyon sok neheztelés volt a szívében a többiek iránt. Uram, a Szentlélek által vedd el belső sérelmeit és neheztelèseit, és adj neki egy új belsőt. Szabadítsd meg minden kötelékétől, és a sötétség hatalmától. Ó Szentlélek, töltsd meg a szívét a Te Szereteteddel!"

Teljesen meg voltam döbbenve ettől az imától. Darabokra szabdalta bensőmet Isten szavának erejével (Zsid 4,12). Minden szava, amit az életemről mondott, igaz volt! Tudtam, mindaz, amit az imájában elmondott, nem volt feljegyezve kórházi lapomra. Ő a Szentlélek könyvéből olvasta mindezeket. Könnyekkel a szemben emlékeztem Jézus szavaira: *„Hozzád imádkozom Atyám, az ég és föld Urához, hogy bár elrejted ezeket a dolgokat a bölcsek és okosok elől, de feltárod tanításaidat a kicsinyeknek"* (Lk 10,21). Ismét könnyeket hullattam büszkeségem miatt, különösen intellektuális büszkeségem miatt. Éreztem, szókincsem, valamint a mérhetetlen és határtalan isteni bölcsességnek és szeretetnek a növekedését.

Tudatosult bennem, hogy ez a fiatalember újjászületett a Szentlélek általi megkeresztelkedésben, amíg én, a hagyományos katolikus, felszentelt pap, megmaradtam testi mivoltomban. Kezdtem megérteni, hogy amit a szem nem lát, és a fül nem hall, és ami az emberi szívhez képtelen eljutni, az eljut azokhoz, akik Isten szeretetére felkészültek. Isten láthatóvá válik a Szentlélek által, és a Szentlélek számára minden alaposan megvizsgálhatóvá válik. Még az Isten mélységei is (1Kor 2,9-10). Éreztem, hogy az élő víz keresztülfolyik rajtam és felszabadít engem. Éreztem ennek az átmosásnak az erejét. Éreztem a meleget a gyomromban és a vesém egy részén. Hittem, hogy az Úr meggyógyított engem. Meg akartam gyógyulni és imádkoztam Jézushoz.

Ugyanakkor félelmet éreztem, hogy ez a fiatalember, aki pontosan lát mindent bennem, ki fogja fecsegni minden bűnömet, különösen az ápoló nővérek előtt. Aztán a fiatalember így imádkozott: „Jézus, Te vagy az, aki ezt az embert papjaid közé hívtad, de tisztátalan szívvel és kézzel nem mutathat be Szentmisét." Malakiás próféta szavai jutottak eszembe, és kezdett

Zsolt 77,1-3:

»Hangosan kiáltok az Úrhoz, hangosan kérem Istent, hogy figyeljen rám. Szorongatásom napján Istent keresem, éjjel isHozzá emelem kezeimet és azok nem lankadnak el. Nem akar megvigasztalódni a lelkem. Sóhajtozom, ha Istenről elmélkedem, eleped a lelkem, ha Rá gondolok...«

meggyőzni arról, hogy nem volt szent a papi életem. „*A papok, akik megvetik a nevemet azzal, hogy az áldozat, amit az oltárnál bemutatnak, nem tiszta*" (Mal 1,67). Folytatta imáját a következőkkel: „Ez a pap sok sérülésben részesült, amiért nem bocsátott meg. Adj neki kegyelmet, hogy megbocsásson másoknak is és mosd át őt a Te drága véreddel és adj neki olyan szívet, amelyik fehérebb, mint a hó" (Iz 1,18).

Ezzel egyidejűleg a Szentlélek maga kezdett bűneimtől megszabadítani. Nem tudtam, hogy a fiú a nővérekkel együtt kiment a szobából, hogy másokért is imádkozzon. Egy fehér papírt láttam magam előtt, amire az összes bűnöm világosan fel volt írva, azok a bűnök, amiket már meggyóntam és azok is, amelyeket a gyónás elől is eltitkoltam félelmeim és szégyenérzetem miatt.

Tisztán láttam azokat az embereket, akiktől megbocsáthatatlan dolgokat kaptam és azokat, akiket nem tudtam befogadni a szívembe.

Láttam szívemet, amit beborított és egészen elsötétített a rossz szokások fátyla és a hamisság hálója. A szó, amely a szentségtelen szívvel történő áldozást elítélte (1Kor 11,27), mély krízisbe taszította legbensőbb lelkiismeretemet.

A rossz szokás gyökere tinédzser koromból eredt. Még mindig látszanak ujjaimom a dohányzás nyomai. Könnyek között mondtam: „Uram, nem tudok ezektől a rossz szokásoktól megszabadulni, olyan tehetetlen vagyok. Képtelen vagyok tovább szent papként élni." Könnyeim között próbáltam Istenhez kiáltani. Talán először életemben, könnyekkel a szememben imádkoztam. Egész bensőm kavargott, mert nem tudtam, hogy ott hagyjam-e a papi hivatást vagy folytassam.

A Szentlélek bennem azt mondta, hogy folytatni fogom, és szent lelkületű pap lesz belőlem. Más ember leszek. Azt gondoltam, hogy azok a misék, melyeket korábban bemutattam, nem voltak elfogadhatók a Mennyei Atya számára és az Úr egyetlenegy imámat sem hallgatta meg. Amikor legközelebb az oltárhoz megyek, meg kell bocsátanom és ki kell békülnöm, gondoltam (Mt 5,23).

Úgy éreztem, boldogtalan, elveszett ember vagyok. Teljes sötétségben éltem, kétségek között, összevisszaságban. Azt gondoltam, hogy becsaptam Istent és a többieket a papságom alatt.

Imádkoztam gyámolatlanságomban: „Ments meg Uram engem, a bűnöst."

Az én Uram, Istenem nem hagyott el kétségbeesésemben. Először életemben láttam a feltámadt Urat, amint felém sétált teljes fényben. Arca ragyogott, öltözete csillogott. Angyalok vették körül. Hallottam az angyalok énekét. Átölelte vállamat, nagyon kicsire törpültem Előtte. Aztán tisztán ezt mondta nekem: „James, te az én papom vagy mindörökre. Már amikor megfogantam édesanyám, Mária méhében, már akkor az én papom voltál, az én örökös papom. Megbocsátom minden vétkedet, teljesen újjáteremtelek téged."

Ez nagy kinyilatkoztatás volt, hogy én az Ő testében voltam, amikor emberi alakot öltött. Mária már azelőtt az én édesanyám volt, mielőtt Jézus a keresztfán befejezte földi életét. „*Íme, a Te anyád...*" Én valóban megtapasztaltam Mária közelségét. Éreztem a vigasztalást és meggyógyultam az ölében, annak ellenére, hogy nem láttam őt.

Nincsenek szavak, hogy kifejezzem azt az extázist, ami több, mint három és fél órán keresztül tartott. Az Úr azt mondta, hogy végezzek el egy mindent átfogó életgyónást. Szintén utasított, hogy menjek és engesztelődjek ki mindazokkal, akikkel szemben rossz érzéseim vannak. A hosszú szemináriumi évek alatt vagy novícius koromban nem tapasztaltam meg a Jézussal való találkozást. Az imában sohasem hallottam az Ő édes hangját, habár novícius tanítóim és lelki vezetőim megpróbáltak megtanítani elmélkedni és imádkozni. Most már tudom, hogy az imádság és az elmélkedés nem olyan dolog, amit ki tudtam vívni, de megkaptam, mint a Szentlélek tiszta ajándékát.

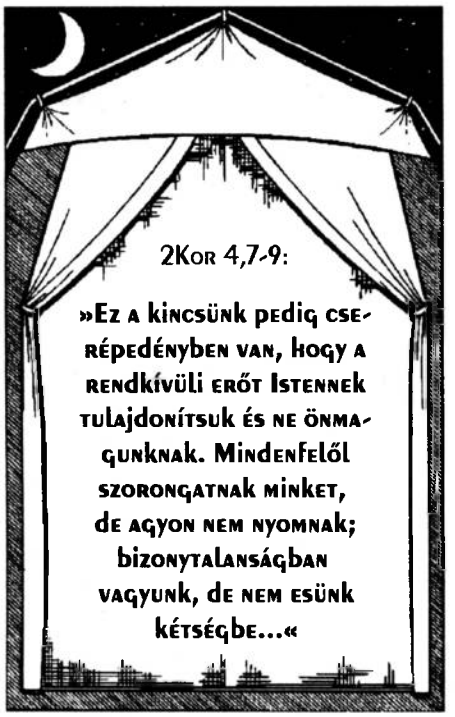
Felébredtem kegyelmekben gazdag álmomból, amikor egy nővér szólított a nevemen. Láttam őt, amint az injekciókkal és a tablettákkal a kezében előttem áll. Örömmel a szívemben azt mondtam neki, hogy megtapasztaltam Jézus érintését és már meggyógyultam. Amint elhagyta a szobát, imádkozni kezdtem Istenhez. Éreztem, hogy nyelvet és szavakat adott nekem, melyek értelme teljesen rejtve volt számomra. Az ajándék a nyelvek adománya volt, amit bár nem akartam, de az Úr mégis megajándékozott vele.

Megpróbáltam magamban egyesíteni az összes szent dolgot, a légzést, a magasságot, a szélességet, a mélységet, Isten mérhetetlen szeretetét, mely Fián, Jézuson keresztül testesült meg (Ef 3,18). Egy kis idő múlva az orvos, aki diagnosztizálta betegségemet és felírta gyógyszereimet, jött és leszidott, hogy nem vettem be azokat. Azt mondta: „Atyám, Ön pap, tudom, hogy hite és megérzései vannak, de valóban hiszi, hogy egy újonnan megtért ember imája által meggyógyult? Ha nem veszi be a gyógyszereket, vissza fog esni." Azt válaszoltam: „Sajnálom doktor, be tudom venni a gyógyszereket, de teljesen felesleges, mert tudom, hogy a fiú imája meggyógyított."

Aztán az orvos szeme láttára beadattam az injekciót és bevettem a tablettát, mert tudtam, hogy az orvosok és a gyógyszerek Isten tervében szerepeltek, és megígértem, hogy addig fogom szedni őket, amíg mást nem mondanak nekem (Sir 38,1-2).

Boldog és örömteli voltam. Kezdtem elmesélni a nézelődőknek és a nővéreknek meggyógyulásom történetét. Egy mély és egészséges álmom volt ezen az éjszakán, anélkül, hogy altatót vettem volna be.

Ez volt az első fizikális gyógyulás, amit kaptam. Mióta nekem veseproblémám volt, nem tudtam altató nélkül elaludni. Hajnali 4 órakor felébredtem, mert valaki felébresztett. Biztosan az Úr volt az (ettől fogva minden nap ebben az időben végeztem napi imámat). Székre ültem és másfél órán keresztül imádkoztam ugyanazzal a megtapasztalással, mint az előző napon, ha nem intenzívebb élményekkel. Ennél az imánál az Úr bölcsességét a számba tette és erőt adott, hogy az Ő királyságáról prédikáljak és utasított, hogy fejezzem be szemináriumi professzori tevékenységemet és menjek prédikálni. Az ima után egy órás sétát tettem. Az előző napig képtelen voltam egyedül felkelni és a szobámban körbesétálni.

Fürdés után a kápolnába mentem és misét mutattam be, több mint százötven ember előtt. Az Evangélium Lukács 19. fejezetéből volt, Zakeus története.

Minden előzetes készülés nélkül, teljességében a Szentlélek által vezetve 18 percen át prédikáltam és közben az emberek arcába néztem. Éreztem, hogy teljesen megszabadultam a félelemektől, a kötöttségektől és a teljes kiszolgáltatottságtól. Különös közelséget éreztem azokkal az emberekkel szemben, akik részt vettek a misén. Szabadon és szeretettel néztem rájuk, és azt éreztem, hogy mindegyikük a testvérem, bátyám és nővérem.

A mise után, az orvos, észlelve teljes megváltozásomat, egy mindenre kiterjedő laboratóriumi vizsgálatot rendelt el. Aztán a szobájába hivatott és megmutatta nekem a régi és az új vizsgálatoknak az eredményeit. Megerősítette, hogy valóban meggyógyultam vesebetegségemből és abbahagyhatom minden gyógyszer szedését és elhagyhatom a kórházat.

A kórház kapuján kilépve egy új ember, új döntéssel és új elhatározással távozott. Elhatároztam, hogy csak Jézusnak fogok ezután élni és az Ő királyságáról fogok prédikálni. Feladtam professzori állásomat, és prédikálni kezdtem egy negyven napos böjt és ima után. 1976. február 17-én tartottam első karizmatikus lelkigyakorlatomat Malayalamban, a keralai tartományban. Mostanáig az időmet csak az Úr szavainak az emberekhez való eljuttatásával töltöttem.

Hála szeretett vezetőimnek, felajánlották, hogy Németországba vagy Rómába menjek, és doktori címet szerezzek, de megtagadtam, mert a Szentlélek azt mondta nekem: „Én elegendő vagyok számodra." *„Aki a kezét az eke szarvára teszi és hátratekint, az nem méltó Isten országára"* (Lk 9,62).

A szemináriumi évek alatt, amikor láttam, hogy társaim közül többet külföldre küldtek magasabb tudás megszerzéséért, bennem is vágy ébredt, hogy külföldön szerezzek fokozatot.

Köszönöm Istennek, hogy most az Úr teljesítette vágyamat azzal, hogy folyamatosan beszélek az Úr királyságáról külföldön. Mennyire igaz, hogy amikor lemondunk földi vágyainkról az Úr kedvéért, azt százszorosan adja meg nekünk. Az igaz, hogy Jézus engem használt fel, hogy Athirampuzha-ban, Keralaban lelkigyakorlatos házat építtessek számára, amit Bhavan Charisként ismernek.

Lelkigyakorlatos prédikációimban hagyományos és gyógyító szolgálatot is nyújtok, és megszabadítom az embereket a feszültségektől és az üldözésektől.

Bár Isten szava, amit mindenki meg akar élni, egy szent életet jelent, vigasztal és megerősít (2Tim 3,12), tudom, hogy minden ajándék és erő, amit nekem adott, egy cserépedényben van, amelyben az Ő erejének a kincse rejlik (2Kor 4,7).

Szent Pállal együtt vallom, hogy mindenre képes vagyok az Úr ereje által (Fil 4,13). Az Ő ereje megtestesült vesebetegségem idején, börtönözésem idején, az Arab világ muszlim országaiban és barátaim, feljebbvalóim inzultációiban és meg nem értésében.

Tanúságtételemben levonom azt a következtetést Szent Péter szavaival:

> *„Szeretteim, ne lepődjetek meg azokon a perzselő szorongatásokon, amelyek megpróbáltatásként értek benneteket, mintha valami hallatlan dolog esett volna meg veletek. Inkább örüljetek, hogy részetek lehet Krisztus szenvedéseiben, hogy amikor dicsősége megnyilvánul, vigadozva örvendezzetek."* (1Pt 4,12-14)

James Manjackal

Millenium millenarizmus nélkül

III./3. RÉSZ

Az igazak ivadékai hosszú életűek lesznek

Jézus visszajövetele után – a próféták szerint – nagy boldogság köszönt a földre:

Iz 54,1:

„Zengj éneket, te meddő, aki nem szültél; hallasd örömöd szavát s ujjongj, te, aki nem vajúdtál. Mert az elhagyottnak több fia lesz, mint akinek férje van – mondja az Úr."

Iz 61,8-9:

„Mert én, az Úr szeretem az igazságot, ám a rablást meg a gazságot gyűlölöm. Megjutalmazom őket hűségemben, és örök szövetséget kötök velük. Sarjadékuk híres lesz a nemzetek között, és minden ivadékuk a népek körében. Akik látják őket, elismerik majd, hogy ez az a nemzedék, amelyet megáldott az Úr."

Iz 65,22-23:

„Nem azért építkeznek, hogy más lakjék benne; s nem azért ültetnek, hogy más egye gyümölcsét. Mert népem életkora hasonló lesz a fák életkorához; és választottaim maguk veszik hasznát kezük minden munkájának. Nem fáradoznak majd hiába, és nem a pusztulásra szülik gyermekeiket, hanem az Úrtól megáldottak nemzedéke lesznek, s gyermekeik is velük egyetemben."

Jer 32,37-39:

„Összegyűjtöm őket azokból az országokból, ahová haragomban, indulatomban és nagy méltatlankodásomban űztem őket. És visszahozom őket erre a helyre, és gondom lesz rá, hogy biztonságban éljenek. Akkor majd az én népem lesznek, én meg az ő Istenük leszek. Más szívet adok nekik és más viselkedést, hogy minden időben féljenek engem, és így jó dolguk legyen, nekik és gyermekeiknek is."

Ez 36.9-11:

„Mert nézzétek, hozzátok megyek, felétek fordulok, azért megművelnek és bevetnek benneteket. Megsokasítom rajtatok az embereket és Izrael egész házát. A városokat lakják majd, s a romokat újra fölépítik. Megszaporítok rajtatok embert és állatot, hogy sokasodjanak és legyenek termékenyek. Lakottá teszlek benneteket, mint azelőtt voltatok, és jót teszek veletek, többet, mint azelőtt, és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr."

Zak 8,4-5:

„Ezt mondja a Seregek Ura: Ülnek még öregemberek és öregaszonyok Jeruzsálem terein. Bot lesz mindegyikük kezében napjaiknak sokasága miatt. Tele lesznek a város terei kisfiúkkal és kislányokkal; játszadozni fognak a tereken."

Egyfajta földi paradicsom lesz

Iz 30,22-26:

„Akkor úgy nézel majd ezüsttel bevont bálványaidra és aranyozott bálványképeidre, mint valami tisztátalan dologra. Úgy elveted őket, mint valami undokságot, s így kiáltasz utánuk: El veletek! Vetésednek esőben lesz része, bárhol vetsz a földön, és a föld termette kenyér ízes lesz és tápláló. Nyájaid tágas mezőkön legelnek majd azon a napon. Ökreid és szamárcsikóid, amelyek a földet megmunkálják, sóval vegyített, szórólapáttal megtisztított eleséget esznek. Minden magas hegyen és minden dombtetőn folyóvizek és patakok folynak majd a nagy öldöklés napján, azon a napon, amikor a bástyák leomlanak. A hold fénye olyan lesz, mint a nap ragyogása, a nap fénye pedig hétszer ragyogóbb lesz, olyan, mint hét napnak a napfénye azon a napon, amikor az Úr bekötözi népe sebeit, és meggyógyítja a sebhelyeket, amelyeket verésével okozott neki."

Iz 51,3:

„Siont megvigasztalja az Úr, megvigasztalja minden romját. Pusztaságát olyanná teszi, mint az Éden, és sivatagját hasonlóvá az Úr kertjéhez. Öröm és vidámság lesz benne, hálaadás és dicséret szava zeng."

Ám 9,14:

„Népemet, Izraelt helyreállítottam: fölépítik a romba dőlt városokat és bennük laknak, szőlőskerteket ültetnek, és isszák a borát, kerteket telepítenek, és eszik a gyümölcsét."

Ez 36,35:

„Azt mondják majd: »Ez az elpusztult föld olyan lett, mint az Éden kertje, és az elpusztított, feldúlt, lerombolt városok lakott erődök lettek.«"

K.J.

Légy együttérző...

Mindannyiunkban természetes a reakció, hogy elmeneküljünk belső fájdalmaink elől. Mindent megtennénk azért, hogy megnyugtassuk belső szorongásunkat, amikor kezdjük megérinteni belső megtörtségünket, képtelenségünket a szeretetre, vagy azt az érzést, hogy képtelenek mások szeretni minket.

Hogyan is futunk el a saját szorongásainktól?

Az Egyesült Államok különös ország. Két okból, de mindkettő azt mutatja, hogy az emberek elmenekülnek a félelmük elől. Kimutatták, hogy az emberek átlagosan 28-30 órát néznek televíziót hetenként. De ugyanakkor az Egyesült Államok olyan ország is, ahol az emberek szenvedélyesen dolgoznak, belemenekülnek a munkába. Ez két biztos jele a belső szorongásnak. Az embereknek állandóan bele kell vetniük magukat a vállalkozásokba, úgy érzik, hogy nekik kell megváltani a világot. Mindig tesznek valamit, de soha sem hagynak teret magukban arra, hogy másokat befogadjanak, vagy pedig a szórakozásba menekülnek, a televízió nézésbe. Nyilvánvaló, hogy mindkét esetben a szorongás elől menekülnek, mert nem bírják elviselni az ürességet, a belső fájdalmakat önmagukban. Egész életünk eltelhet úgy, hogy menekülünk a fájdalom elől, vagy pedig, hogy megpróbáljuk megoldani a fájdalmat. Ez azonban nagyon különbözik az együttérzéstől. Az együttérzés azt jelenti, hogy együtt járunk a fájdalommal.

Azt mondtam tegnap, hogy az Evangélium központi üzenete: szeresd ellenségeidet. Ma azt szeretném mondani, hogy az Evangélium központi üzenete: az együttérzés. Nem sokkal azután, hogy Jézus azt mondja: „Szeressétek ellenségeiteket", azt is mondja: „Legyetek együttérzők, ahogy Atyátok az." Ez mindennek a titka, az együttérzés, de valahol az énünk mélyén futni akarunk a fájdalom elől.

Gondoljunk ma Szent Péterre. Ha végignézitek Péter történetét az Evangéliumokban, csodálatos ember rajzolódik ki előttetek. Nagy szorongások embere, az igazi hűségé, de egy csomó félelemmel teli emberé. Egy szöveget szeretnék most felolvasni nektek, amelyik megmutatja Péter iszonyatos szegénységét, mert Péter erős kifelé, de nagyon gyenge befelé. Miután Jézus megerősítette Pétert, mint sziklát – ez nagyon fontos pillanat az apostolok életében –, Jézus rendet teremt az apostolok között. Megerősíti Pétert, hogy ő a szikla. Miután ezt megtette (Máté 16. fejezetében találjátok meg), Jézus ettől fogva mondogatja tanítványainak, hogy föl kell mennie Jeruzsálembe és sokat kell szenvednie a vénektől, a főpapoktól és az írástudóktól. Meg fogják ölni és harmadnapra föltámad. El tudjátok képzelni, mi játszódott le az apostolok szívében, amint Jézust hallgatják?!

A zsidó nép megalázott nemzet, gyűlölik a rómaiakat, ahogyan mindenki gyűlölheti azt, aki leigázza őt. Mindnyájan megérthetjük ezt a gyűlöletet a rómaiak iránt. Szemük előtt voltak a római katonák, puszta jelenlétük a megalázás szimbóluma volt a zsidóságnak. Minél erősebb kultúrájú egy nép, annál inkább gyűlöli az elnyomóit, akik megakadályozzák az ő kultúrájuk növekedését. Csak akkor érthetjük meg az Evangéliumokat, ha meglátjuk a zsidóknak ezt a gyűlöletét a római hódítókkal szemben. Ugyanakkor iszonyatosan közömbösek a vallási vezetők, középszerűségükben nem mertek felszólalni a rómaiak ellen. Ez tehát kétszeresen megalázó volt ezeknek a vallásos zsidóknak. Megalázta őket a római katonák jelenléte, és mélységesen megalázta őket, hogy vallási vezetőik nem voltak elég karakánok, mert azok kompromisszumokat kötöttek a rómaiakkal, hogy biztosítsák helyüket és privilégiumaikat.

S ekkor egy próféta támad köztük, aki hihetetlen erővel szólal meg, csodákat tesz, betegeket gyógyít. Végre itt van a próféta, aki helyre állítja Izrael országát, Ő fogja a tengerbe űzni a rómaiakat, visszaadja népük méltóságát. Gondoljatok csak a különböző prófétákra a különböző népeknél, mert sok-sok olyan nemzet van mai világunkban, akiket évek óta elnyomnak. S akkor támad egy próféta köztük, politikai vagy vallási próféta és fölerősíti a nép reményét és bizakodását. Fölcsap a lelkesedés.

Ezt mind megtaláljuk a világ különféle elnyomott népeinél, hogy támadtak különféle próféták s felkeltették a lelkesedés és remény hullámait. Gondoljatok csak arra, mi történt nemrég Kínában. Néhány prófétai személyiség megbabonázta az egész fiatalságot és hatalmas lelkesedés, reménység öntötte el a várost és az országot. Azután egyszerre letörték, a vezetőket megölték, a nép visszazuhant a kétségbeesésbe. Nézzétek csak végig a föld különböző országaiban azt a reményt, amit egy-egy prófétai személyiség fölkelt!

Jézus nagyon erősen ilyen prófétai egyéniség volt azok között az emberek között, akiket kétszeresen megaláztak. Most arról kezd beszélni, hogy sokat kell szenvednie, hogy nem a rómaiak fogják megölni, hanem a saját népe, saját vallásos népe. Péter ezt képtelen elfogadni. Nem tudja elfogadni, hogy azt, akiért mindent elhagyott, hogy kövesse, meg fogják ölni, sokat fog szenvedni és akkor mindaz, amit eddig csináltak, semmivé lesz. Félrehúzza Jézust és ezt mondja neki: „Isten ezt tiltja, ez sohasem történhet meg Veled. Majd én megvédelek Téged. Ne túlozd el a dolgokat, ne dramatizáld, minden rendben lesz." Igaz, mindnyájan ezt mondjuk a fájdalom láttán. Nem szeretünk szembenézni vele, mindnyájunkban van egy kis idealizmus, hogy majd csak rendben lesz minden. Ez valamilyen módon menekülés, úgy teszünk, mintha rendben volna. Ezt mondja Péter is: ne izgulj, majd csak rendben lesz minden. Nem meglepő, hogy Péter így reagál, bizonyára mindnyájan így tettünk volna. Nem akarjuk látni a fájdalmat, a szenvedést, nem akarunk szembenézni azzal, hogy többnyire a gonosz győz. Ami még meglepőbb, az Jézus válasza. Figyeljétek meg, mit mond Jézus. Helyezkedjetek bele Péter helyébe, mert Péter ott rejlik mindnyájunkban. Igyekszünk úgy tenni, mintha nem volna szenvedés, mert egyikünk sem akar belépni az együttérzés és részvét világába. Megpróbáljuk elkerülni a fájdalmat és az üldöztetést. Az emberi lények alapvetően félnek a félelemtől, hacsak nem lépünk be az új teremtésbe, a szeretet átalakításába. Aderzo Perez, argentin Nobel-díjas, aki sok évet töltött argentin börtönökben, egyszer ezt mondta: „Ami leginkább fáj, az nem a gonosznak a gonoszsága, hanem a jók hallgatása. Az a tény, hogy mindenki fél és senki nem mer kockáztatni, senki sem mer kiállni és hangosan szólni."

Jean Vanier
(Lelkigyakorlatos beszédekből)

Tartalomjegyzék

Katona István: »Én vagyok a Kezdet és a Vég« (Jel 22,12) 3

Romano Guardini: »Jöjjön el a Te Országod!« 4

Elmélkedés válás előtt 6

Juli: Isten meggyógyított! 8

James Manjackal: Egy indiai karizmatikus pap személyes tanúságtétele 14

K. J.: Millenium millenarizmus nélkül (3.) 16

Jean Vanier: Légy együttérző 17

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

MARANA THA
A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
Megjelenik kéthavonta.
Szerkesztőség:
Budapest 1146 Thököly út 120.
Tel: 222-5306
Felelős kiadó, főszerkesztő:
Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes
Készült: ETO-Print Nyomdaipari Kft.
Felelős vezető: Balogh Mihály
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

- Február 7-én, hétfőn, este 18 órakor kezdődik Közösségi Házunkban (1146 Thököly u. 120.) a **„Szentlélek-szeminárium"**. Jelentkezni lehet a 222-53-06-os telefonszámon. Hétfőtől csütörtökig 10 és 16 óra között.
- Február 2-án, szerdán, este 18 órakor kezdődik Közösségi Házunkban a **„Lelki sebeket gyógyító szeminárium"**. Jelentkezni lehet a fent említett címen és telefonszámon.
- Február 3-án, csütörtökön ,este 18 órakor kezdődik Közösségi Házunkban a **„Szabadító szolgálatról"** szeminárium. Jelentkezni lehet a fent említett címen és telefonszámon.
- Megjelent **Francis MacNutt: „Szabadíts meg a gonosztól"** című könyve. Ára: 1.000.–Ft

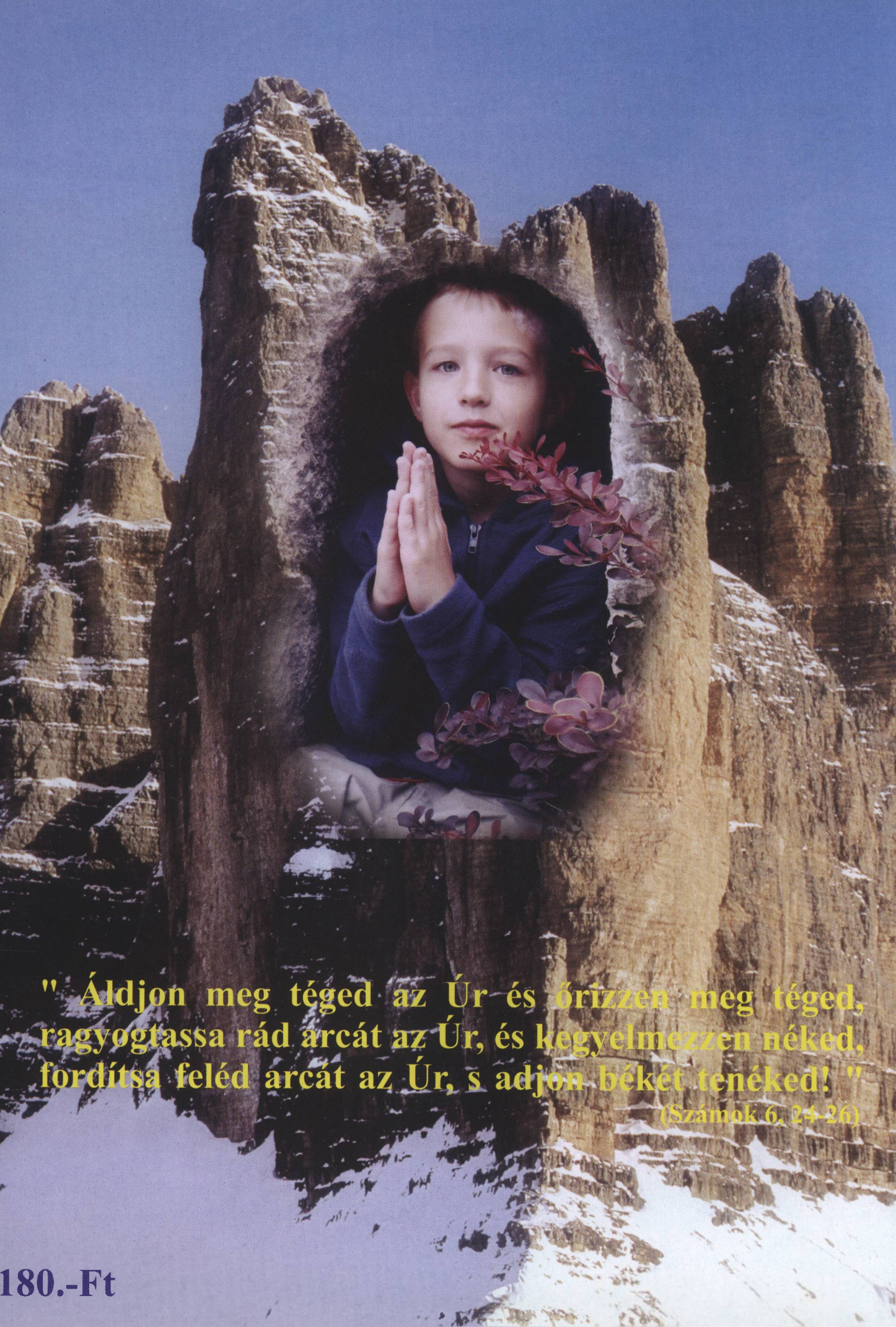

Címünk: 1146 Bp. Thököly út 120. Tel/fax: 222-53-06
E-mail cím: maranatha.hu@freemail.hu; katona.istvan@freemail.hu
Honlapunk: www.maranatha.hu **Mobil:** 06/20 438 61 60

"Isten mélységesen vágyódik a legbensőségesebb kapcsolatba lépni velünk, és ez alkotja a szentmise és az eukarisztikus élet magvát... minden időben és minden helyen mindennapi ételünk és italunk akar lenni."

(H. Nouwen)

" Áldjon meg téged az Úr és őrizzen meg téged,
ragyogtassa rád arcát az Úr, és kegyelmezzen néked,
fordítsa feléd arcát az Úr, s adjon békét tenéked! "
(Számok 6, 24-26)

180.-Ft